

Chiếc bóng hồng ...

Nguyễn Bông

Trong những đêm dài không ngủ, Quân và các đồng đội đã phải căng mắt ra chờ đợi đến mỗi mồn...cái sự mà không một quân nhân nào muốn đối diện là...đánh nhau. Những tin tức Tình báo (hại) từ trên chuyển xuống tới tập với những lời lẽ chung chung, đại loại như... “hãy canh phòng cẩn mật, địch sẽ tấn công vào đêm nay”..., hay như...”địch đang tập trung lực lượng gồm quân chính qui và quân du kích địa phương, có chiến xa T 54 yểm trợ, đang có ý đồ tấn công vào ấp trong những ngày sắp tới”,v...v... Cho nên, với những bản tin như vậy, dù khả tín hay không, Quân và các đồng đội vẫn phải cố gắng...nài ép cho đôi mắt mình làm quen với giấc ngủ chập chờn, được chút nào hay chút ấy, ở bất cứ nơi đâu và khi nào nếu có thể. Thường ngày, lúc trời còn chưa sáng tỏ, đại đội của Quân đã phải lên đường đi hoạt động trong vùng lãnh thổ trách nhiệm và cứ mỗi đêm về, vào lúc tờ mờ tối, lại phải ra nhanh vị trí phòng thủ đêm nằm quanh vành đai Tòa Thánh Cao Đài, trên một tuyến dài trên một cây số ngàn nơi xã Trường Huệ để làm bạn với...lũ muỗi đói từ phía bìa rừng ập tới. Cái nhiệm vụ ấy cứ lập đi lập lại ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm khác như một điệp khúc nghe hoài nên rất là buồn chán! Dĩ nhiên là trong những đêm có đèn...trăng sao soi sáng, binh sĩ dễ quan sát về hướng nghi ngờ địch có thể xuất hiện hơn là trong những đêm trời tối mịt mùng. Chỉ có điều làm cho họ phải lo âu nhiều nhất là khi những con chó nhà đang đêm chột tỉnh giấc nồng, vội ngẩng đầu lên và nhấm mắt buông ra mấy tiếng tru dài vang xa trong đêm trường tĩnh mịch. Mấy anh chàng yếu bóng vía đang ngồi dõi mắt canh chừng về phía bờ suối rậm rạp ở trước mặt, đã phải một phen kinh hồn, tưởng chừng như địch đã len lỏi được vào trong ấp, đang sắp sửa tấn công vào phe ta từ phía sau lưng, nơi những căn nhà mà ban ngày họ đã ăn nhờ ở đậu...

Cho dù gian lao khổ cực, đời lính chiến đôi lúc cũng thấy ấm lòng bởi tình cảm tốt đẹp của người dân đặc biệt dành cho ở những nơi mà người lính đã có dịp đi qua. Nhưng Quân vẫn nhớ mãi cái lần mà đại đội của chàng đang chuẩn bị ra tuyến phòng thủ trong lúc ánh nắng buổi chiều tà sắp tắt hẳn trên rừng cây xanh ven bờ con suối vắng. Một tổ tiên đồn phát hiện và bắt giữ một tốp thanh niên đang từ phía bên ngoài xóm nhà dân định leo bờ tường rào vào bên trong khuôn viên của một Tòa Thánh Thất. Khi đối diện với những thanh niên này, Quân được biết đa số trong bọn họ thuộc thành phần trốn quân dịch. “Căn cứ địa” an toàn nhất của những phần tử thuộc loại này là những đình thần, chùa Phật hay thánh thất Cao Đài. Đó là những nơi tôn nghiêm mà các lực lượng cảnh sát hay quân đội, nếu như không có lệnh, đều không được phép xông vào. Và trong nhóm này có một cậu đầu khoảng mười lăm và bốn đứa kia ở độ tuổi đôi mươi, cái tuổi phải lên đường nhập ngũ.

Quân nói với bọn chúng như ra lệnh:

- Từng người một trong các cậu cho tôi xem giấy căn cước.
- Em không có giấy tờ gì cả, đứa nhỏ nhất trả lời trước với thái độ sợ hãi.
- Còn các cậu kia? Quân hỏi tiếp.

Tất cả im lặng. Một đứa cao lớn bước đến chìa ra trước mặt Quân một gói giấy nhỏ. Mấy đứa còn lại cũng đưa tay vào túi quần móc một gói nhỏ ra thủ sẵn ở trong tay, chỉ trừ đứa trả lời chàng lúc nãy. Quân biết rõ rằng mình đang đối diện trước lương tâm để đối phó với những kẻ đang dùng tiền bạc để hối lộ một cách trắng trợn.

Nhưng Quân vẫn hỏi:

- Cái gì đây?
- Dạ, tiền.
- Tiền để làm gì, bộ tính đưa hối lộ cho tôi phải không?
- Dạ không, nhưng mà mấy ông đại đội trưởng nào đến đóng quân ở đây cũng đều nhận cả, xin Đại úy thông cảm cho tụi em...

Quân đoán chừng đây là đám con nhà giàu, chắc cha mẹ chúng đều là những ông bà chủ lò mì, chủ nhà máy xay lúa hay chủ nhà máy nước đá...có tiền của dư xài, đem ra lót đường cho con em mình

phây phây sống ngoài vòng pháp luật, lợi dụng nơi tôn nghiêm để trốn quân dịch. Nếu bắt chúng đưa lên cấp trên bữa trước, chắc chắn là bữa sau chúng nó lại về lảng vảng ở trước mặt mình, như bắt cóc bỏ dĩa. Quân biết thói đời nó như vậy nên đôi khi buồn tình, chàng nghĩ chắc mình đã sinh lầm ở một đất nước chẳng giống ai! Với cấp chức nhỏ bé như Quân, nếu thò tay lấy tiền bỏ vào túi, tiêu pha với em út trong một vài tiệc rượu cũng hết, nhưng lại mang tiếng là nhận hối lộ, trước sau gì chuyện cũng tới tai ông quan đầu tỉnh. Và dĩ nhiên là đa số người dân ở đây sẽ nhìn chàng với những đôi mắt thiếu thiện cảm. Nhưng làm ngơ cũng không xong, bởi kẻ gièm pha sẽ cáo buộc chàng không làm tròn chức năng của một cấp chỉ huy khi...buông tha...là tiếp tay với tội phạm...trốn lính. “Bình”...đường nào cũng dẫn đến chỗ...thân bại danh liệt thôi! Không biết tại sao lúc đó Quân lại chọn cái giải pháp vừa mới nảy sinh ra ở trong đầu là...hù cho bọn này phải một phen kinh hồn tới già, cho bỏ cái thói...dám đùa bỡn với...lính.

- Tất cả hãy bỏ tiền vào túi và hãy theo...ngủ chung với tụi này một đêm cho vui rồi ngày mai sẽ có người đến đón các cậu đưa vào trại nhập ngũ...

- Xin thông cảm cho tụi em một lần mà Đại úy, cả bọn đồng thanh năn nỉ Quân.

- Thông cảm hả, các cậu không có cơ hội đó đâu, chàng đáp thẳng thừng.

Nói xong, Quân ra lệnh cho anh em trói gô hai cánh tay bọn họ ra phía sau lưng. Có tiếng khóc sụt sùi lan ra trong màn đêm tối đen như mực. Lòng Quân bỗng se lại khi âm vang của những tiếng sụt sùi kia hình như còn chưa thoát ra khỏi hai vành tai mình dưới hai lần nón sắt. Trong các cậu thanh niên ngồi chồm chồm dưới đất kia có thể có đứa là một tên địch nằm vùng. Nhưng nếu nó là con cháu của một ông tai to mặt lớn nào đó ở địa phương này thì cả ông tỉnh trưởng cũng chẳng làm ngơ được với...tâm lá chắn...tiền, đừng nói chỉ đến một cấp chỉ huy nhỏ như Quân. Nhưng, thà chúng nó lẩn trốn, ẩn ở mãi ở trong chùa chiền, thánh thất,...thì đâu có gì làm chướng mắt người dân hay những kẻ đang quên mình, xông pha vào vùng lửa đạn như những người lính chiến, họ cũng tự biết thương thân và cũng muốn gìn giữ mạng sống của mình như mọi người khác. Tại sao lại cứ mãi thụt thò nhảy ra trèo vô trên bờ tường như vậy? Thật cũng khó hiểu khi những người có trách nhiệm chăm lo đời sống tinh thần cho tín hữu lại cố tình (hay vô tình) vi phạm luật pháp quốc gia khi mở cửa những nơi tôn nghiêm ra chứa chấp kẻ tội phạm trốn tránh bổn phận công dân trong thời chiến như vậy! Thử hỏi, những kẻ ngoại đạo có được gia nhập vào cái...đội quân ăn dầm nằm dề, quân số lên đến vài...đại đội kia không? Cảm thông cho bọn họ rồi ai cảm thông cho những kẻ nằm gai nếm mật như những người lính hôm nay? Nhưng cho dù có thế nào đi nữa, Quân vẫn cảm lòng không đậu khi lại nghĩ đến những kẻ đang sợ cái kiếp làm lính đang ngồi kia. Một điều chắc chắn là hiện tại, bọn chúng không hề nghĩ đến một trại huấn luyện nào đó đang chờ họ, mà đang tìm mọi cách để được đứng bên lề một cuộc chiến mà bản thân và gia đình họ hiện giờ đều không muốn tham dự, bằng vào đồng tiền mà họ kiếm được bằng bất cứ cách nào. Tuy nghĩ vậy, nhưng Quân vẫn có quyết định là tha cho họ, rồi có ra sao cũng được. Quân cố nhận chìm bao nỗi ray rức vào tận đáy lòng trong sạch của mình và nghiêm giọng ra lệnh cho thuộc cấp cời trói cho đám thanh niên kia. Trong bọn họ có đứa dường như không tin như vậy, nên gặng hỏi lại:

- Bộ Đại úy tha cho tụi em thiệt sao?

- Không tha, mà cời trói xong rồi đem ra...bắn bỏ, để cho các cậu...đi cho thành thói, Quân cố nén xúc động để thốt lên một câu như vậy.

Và Quân đoán chắc rằng trong bóng đêm đen, không một ai trong đám thanh niên trẻ kia, kể cả những thuộc cấp của chàng đang đứng vây quanh, nhìn thấy được nỗi thống khổ đang đè nặng ở trong lòng khi chàng thốt ra cái lời đùa kỳ cục đó. Trong bọn họ có tiếng khóc hòa lên nức nở trong nỗi sợ hãi tột cùng. Quân bùi ngùi trong nỗi hối hận đang vầy vò gặm nhấm tâm can bởi lời đùa bỡn vô duyên của mình! Từ xa, vẳng lại tiếng đàn chó nhà ai hùa nhau sủa, âm thanh vọng lại nghe đĩnh tai nhức óc, vang rền cả một vùng áp xóm...

Sáng hôm sau, Quân cùng mấy đồng đội ra ngồi uống cà phê trong chiếc quán nhỏ dựng sát bên ngoài bờ tường của ngôi Thánh Thất Cao Đài. Vừa ngồi xuống ghế, một đứa em đã nói với Quân:

- Đại úy thật là kỳ lạ. Phải chi tối hôm qua ông thầy nhận tiền của tụi nó để thầy trò mình ra đây ngồi uống cà phê dài dài mỗi ngày thì tốt biết mấy.

Quân biết thẳng em theo chàng đã lâu nhưng nó còn chưa hiểu tính của xếp nó. Nhưng chàng cố đùa để ngấm mở rộng thêm tầm hiểu biết cho cái đầu óc còn non choẹt của nó:

- Được rồi, tôi nay tao cho chú mày chỉ huy một toán đi chặn bắt và thu tiền hối lộ của đám thanh niên trốn quân dịch kia, chịu không?

- Dạ, em chịu liền, nó hí hửng đáp.

- Nhưng sau đó chú mày có chịu theo tao vào Quân Lao Gò Vấp để nằm gở lịch không?

Thằng em của Quân như chợt hiểu ra vấn đề, nó lè lưỡi ra và lắc đầu lia lịa. Cô chủ quán giờ mới bước đến chia hai chiếc răng khểnh ra đưa duyên với Quân:

- Gia đình em cảm ơn Đại úy nhiều lắm.

- Sao lại cảm ơn tôi, về điều gì vậy cô chủ?

- Chuyện hồi chiều hôm qua đó?

- Chuyện chiều qua đâu có liên quan gì đến cô?

- Có chứ, Đại úy đã tha cho mấy đứa trốn quân dịch, trong đó có đứa em trai của em.

Quân chợt hiểu. Cái quá khứ của chỉ hơn mười hai tiếng đồng hồ trôi qua không dễ dàng bị xóa mờ nhanh trong tâm trí chàng. Và Quân nhớ lại, cái cậu có dáng người nhỏ bé đã sợ hãi đến bật khóc kia là Tùng, em trai của Lan, cô chủ quán đây mà. Nhưng làm bộ như kẻ... đóng vai chánh trong buổi tối hôm qua không phải là mình, nên để đùa với Lan cho vui, Quân chối:

- Cô chủ lầm tôi với một ông...Đại úy nào đó của cô rồi...

- Em chỉ nghe thằng em của em nó thuật lại thôi và nó còn nói rằng...Đại úy còn đòi đem tụi nó ra...bắn bỏ làm cho nó phải một phen hồn vía lên tận mây xanh...

- Tôi chỉ hù cho tụi nó đừng leo bờ tường nữa thôi mà...

- Mọi người đã biết như vậy rồi, cho nên ba em và các vị chức sắc trong Tòa Thánh đều khen...Đại úy...còn trẻ mà có...đạo đức lắm đó...

- Vậy sao?...

Lòng Quân rộn lên một chút niềm vui nho nhỏ, bởi người ta đã xếp loại cái hành động của chàng hồi tối qua như...một việc làm từ thiện.

Lần nào cũng vậy, Quân là kẻ rời quán sau cùng. Quân biết em út của chàng có...lòng tốt, tạo cơ hội thuận tiện để cho chàng có dịp nán lại để tán tỉnh cô chủ quán và...tiện thể trả tiền ăn uống cho bọn chúng luôn. Quân đứng trông theo mấy đồng đội đã từng sát cánh bên nhau trong những lần vào sanh ra tử mà thấy lòng dâng cao niềm dạt dào thương mến. Chàng biết gần như thuộc nằm lòng sở thích của từng đứa một. Có đứa chỉ ăn mì gói xong uống trà, có đứa uống cà phê kèm thuốc lá, có đứa lại...chơi một lượt đủ cả bốn thứ. Xong, tất cả đứng dậy và...đi thẳng, chẳng hoài ngó lại. Cũng chả sao, bởi vì chúng nó gọi Quân là...ông thầy mà.

- Bao nhiêu tiền vậy cô chủ? Quân quay lại hỏi cô chủ quán.

- Em tên là Lan mà Đại úy cứ gọi bằng...cô chủ, cô chủ hoài,...em không tính tiền đâu!

- Thiệt không đó? Hay là cô muốn...đền ơn hộ cho đứa em đại khờ thích đi tìm nguồn vui với bọn trốn lính kia? Nhưng mà lúc tôi đi rồi, cô đừng có chạy theo nịu áo tôi mà đòi tiền à nhen...

- Em không dám làm vậy đâu, bà...Đại úy đánh em chết...

Quân thoáng chút chới với trước...kẻ muốn điều tra bí mật đời tư của mình. Nhưng chàng vẫn coi như pha và...phăng tới luôn:

- Cô không biết sao? Tôi đang đi tìm từ lâu mà chưa gặp...cái người mà cô sợ bị đánh đó...Hay là cô làm ơn giúp tôi giữ vai trò của...cái người ấy, được không?...

Quân vội vã trở về đại đội để kịp giờ xuất phát lên đường hành quân. Có chút ráng hồng lóe lên trên nền bầu trời mờ mờ một màu trắng nhạt báo hiệu buổi bình minh sắp đến. Từ nơi đỉnh tháp cao vương hắt lên trên các ngọn cây quanh ngôi giáo đường vọng lại mấy hồi chuông cầu kinh buổi sáng, âm vang đi nhẹ vào lòng, cho Quân cái cảm giác sáng khoái vô cùng.

Đồng đội của Quân từ trong xóm nhà dân tỏa ra lộ để dàn đội hình tiến quân. Không nhìn lại, nhưng chàng đoán chắc rằng, từ trong chiếc quán cóc bên đường, ánh mắt đầy thiện cảm của Lan đang dõi theo từng bước chân của những người lính ra trận hôm nay. Và trong nỗi niềm san sẻ đó, Quân quả thật không rõ Lan có còn nhớ đến việc chàng nhờ nàng làm cái người...đi đánh người khác hay là không...

Trời đang giữa trưa. Bầu không khí ở ven vùng thị trấn như đang bốc cháy lên dù tiết trời chỉ mới bước vào những ngày đầu của một mùa Hè. Hàng cây khuynh diệp bên kia bìa ấp đang rũ lá đứng yên, chờ mong một cơn gió nhẹ từ đâu đó thoảng bay về. Quân cởi chiếc áo trận ra máng trên một

cành cây và leo lên nằm đông đưa trên chiếc võng được căng ra dưới vòm cây chôm chôm nằm ven bờ một con suối nước trong veo, sâu khoảng trên ngang gối. Một binh sĩ đến trao cho chàng chiếc radio bỏ túi. Quân căng tai ra nghe từng tiếng của...Tổng Tư Lệnh Quân Đội ra lệnh cho các cấp chỉ huy...hãy buông súng và bàn giao...cho phía bên kia! Bàn giao cái gì mới được? Chàng tự hỏi lòng mình khi nghe cái lệnh mập mờ kia. Quân chụp lấy chiếc ông liên hợp của máy bộ đàm PRC25 và gọi về BCH Tiểu Đoàn. Không có tiếng trả lời. Chàng lấy đặc lệnh truyền tin ra tìm mấy địa chỉ liên quan khi cần thiết và gọi thêm mấy lượt nữa. Nhưng tất cả đều im lặng, một sự...làm thỉnh thoảng sợ! Quân tự hỏi chuyện gì đã xảy ra mà cấp chỉ huy trực tiếp đã không thông báo cho chàng biết! Chàng cho liên lạc viên đi tìm hiểu tình hình trên Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn. Té ra Bộ Chỉ Huy và các đại đội khác đã thi hành lệnh... từ khuya rồi! Quân nghĩ rằng mình sẽ chẳng có quyết định nào khác hơn, nên gọi các sĩ quan trung đội trưởng đến gặp chàng để bàn luận và đã đi đến kết luận là phải thi hành cái lệnh...ở trong radio thôi! Quân có thói quen buộc thuộc cấp của mình phải tuyệt đối giữ gìn kỷ luật nên cho đến giờ phút sau cùng này, đồng đội của chàng vẫn phải theo...đội hình hàng dọc, từng người một tiến bước và chàng là người đầu tiên của đại đội đến ném súng đạn vào cái...núi vũ khí cùng quân trang quân dụng và mấy chiếc quần xà lỏn chắt chiu ở kho tàng đất trống rộng lớn trước Cổng số 8 của Tòa Thánh. Quân nhìn quanh một lượt, thuộc cấp của chàng có đưa đã mặc đồ civil thay cho quần áo trận tự bao giờ, có đưa giờ chỉ còn lại chiếc quần xà lỏn màu xanh olive và chiếc áo thun trắng ngắn tay trên thân. Quân cúi ngó cùng anh em còn lại đứng nhìn đông vũ khí cao ngất đã từng khắng khít bên mình như tình nhân nửa bước không lia xa một lần chút, lòng băng khuâng nuối tiếc về một thời ngang dọc đã qua. Có ai đó cảm thông để xót xa thay cho những kẻ đang ngơ ngác nhìn nhau như bầy trẻ lạc mẹ trong buổi chiều đầy mây xám dăng dăng trên bầu trời quê hương âm ỉ? Riêng Quân, chẳng có gì để đổi thay nên bộ đồ trận với cặp lon, băng tên, chiếc phù hiệu của binh chủng đều được nhuộm bằng chỉ màu đen và đã được may dính vào áo vẫn còn ở trên người và đôi giày bỏ đi trận vẫn còn ở dưới chân. Chàng không thể cởi bỏ trong lúc này những thứ đã từng gắn liền với xương thịt mình trong những tháng ngày dài sống đời quân ngũ, vì làm như vậy, trông chàng giống tất cả mọi người ở đây, nhưng chắc chắn đó không phải là bản chất của chàng! Thế là hết!

Quân quay nhanh về phía có giọng của ai đó, nghe hơi quen tai, gọi to tên chàng với cấp bậc hẳn hoi. Một cánh tay nhô lên, đang vẫy qua vẫy lại trên đầu đám đông những người mặc đạo phục màu trắng của những tín đồ theo đạo Cao Đài. Quân nhận ra ngay ông Tiểu Đoàn Trưởng của mình cùng với một số sĩ quan trong Bộ Chỉ Huy Tiểu Khu và Bộ Chỉ Huy Chi Khu đều đã tươm tất trong bộ quần áo dài toàn trắng đang...hiện diện trong số đông những người dân lố nhố trên đầu bờ tường cao. Bây giờ Quân mới vỡ lẽ ra là không những các thanh niên trốn quân dịch mà chàng bắt gặp chiều hôm qua sợ chết, mà ngay cả những thượng cấp của chàng, mới sáng ngày hôm nay đây còn đứng hiên ngang...hét ra lửa, buộc đám thuộc cấp của mình xông vào tuyến lửa ở phía trước, đến giờ này vẫn còn có cái quyền ưu tiên...núp sau cái bình phong tôn giáo để được sống còn trong một cái đất nước mà chiến chinh đang xảy ra hỗn loạn này! Khi Quân đến bên, ông Tiểu Đoàn Trưởng của chàng vẫn còn...ra lệnh khi chàng còn chưa kịp hỏi nguyên do xảy ra cố sự...tan bầy rã nghé như thế này:

- Anh thay mặt tôi ra tìm...cách mạng để bàn giao đi.

Quân chợt hiểu ra cái...thế chước của cấp chỉ huy muốn...bán cái cho thuộc cấp mình đi thi hành cái lệnh trong radio đây. Chàng ngó sang phía ông Tiểu Đoàn Phó. Chắc ông ta cũng đang ở trong cái tâm trạng...né như ông đơn vị trưởng, nên ông ta vội đưa hai ngón trỏ lên chỉ vào ngực chiếc áo thun đang mặc trên người, như tỏ ý phân trần...với áo quần như thế này không tiện cho việc...đại diện cho đơn vị để nói chuyện với...người ta, trong khi hai cặp mắt thì chớp chớp liên hồi như thể khổ tâm ở trong lòng, để cố rặn...như kiểu đàn bà rặn đẻ trong phòng sanh, nhưng tuyệt nhiên vẫn không có một giọt nước mắt nào chảy xuống trên mảnh đất quê hương khổ đau này! Không hiểu tại sao, cho đến giờ phút chót đó, Quân lại ngang nhiên quay đầu đi ngược trở lại để thi hành một cái lệnh không mấy...quang minh chính đại kia! Mồ hôi chàng rịn ra ướt đầm lưng áo trận dưới cái nắng trưa hè oi bức. Quân len lỏi đi ngược lại đoàn người di tản hàng hàng lớp lớp phủ kín con lộ đá đỏ rộng thênh thang và dài ngút mắt, đang lũ lượt tràn về tìm một nơi nào đó an toàn trong vùng Thánh Địa. Đang đi, Quân chợt có cái cảm giác như có một bàn tay ai đang kéo nhẹ lưng áo mình

về phía sau. Và một giọng con gái nghe hơi quen thoảng đến bên tai:

- Đại úy, mau trở lại đi, cách mạng đang kéo tới ở phía trước kia..

Quân xoay người nhìn lại và nhận ra Lan trong bộ bà ba màu hồng nhạt. Một tay nàng đang kéo hạ thấp vành chiếc nón lá xuống che ngang tầm mắt như sợ ai đó thấy cảnh nàng đang đứng gần kề bên chàng. Quân không cách chi ngăn được dòng xúc động mạnh như sức nước thủy triều đang dâng lên cao ở trong lòng. Và cái hình ảnh sống động của người con gái vào độ tuổi trăng tròn kia đang qua khoeo mắt đi thẳng vào tim chàng mà không qua một chướng ngại vật nào. Quân muốn được trò chuyện cùng Lan lâu hơn nữa, nhưng ở trong cái hoàn cảnh chạy nạn này, và cũng bởi chàng đang có một...nhiệm vụ trên mình nên chàng chỉ còn kịp nói với nàng một câu rồi bước đi thẳng vào hướng ngược lại với hướng của một rừng người đang lướt qua:

- Không, xin lỗi, tôi phải đi tìm người chỉ huy của...cách mạng để bàn giao đơn vị mà...

Và, lúc mặt trời vừa in chệch bóng mình dưới gót chân, Quân đã dừng lại trước một...người anh em trẻ có nước da mặt đã trở nên màu chì của những người sống lâu năm ở những vùng rừng sâu nước đọng. Chiếc nón tai bèo được úp lệch trên mái tóc không được chải chuốt từ lâu và cây súng trường bả đồ được mang chéo ở sau lưng với dây súng choàng từ vai phải ra trước ngực xuống bên hông trái. Kẻ mà Quân muốn tìm và chàng đã gặp họ trong bộ quân phục bằng vải nylon màu xanh dương và đôi dép râu ở dưới chân là...cấp chỉ huy của lực lượng phía bên kia đây sao? Nhưng cho dù hắn là ai, cấp chức như thế nào, Quân vẫn phải tiến hành công việc của mình.

- Thừa anh, tôi là đại diện của đơn vị quân đội VNCH đóng quân ở vùng này, xin lỗi, anh có phải là...cấp chỉ huy không để chúng ta tiến hành công việc bàn giao?

Anh chàng bộ đội của Bác Hồ nhìn Quân tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi ngược lại:

- Cấp chỉ huy? Tôi là chỉ huy đây. Anh vừa mới nói cái gì...bàn giao...bàn giao cái gì mới được chứ?

Quân nghĩ rằng mình đã lầm khi phải đối thoại với một tên Tiểu Đội Trưởng du kích, chẳng biết gì hơn ngoài cái lệnh đi tiên phong...vào để tiếp thu mà thôi. Nhưng chàng vẫn bình tĩnh, cố gắng giải thích với anh ta:

- Thì bàn giao súng đạn, các thứ quân trang quân dụng khác, kể cả lương thực nữa...

Quân đứng chết đứng như trời trồng giữa những người dân hiếu kỳ đang vây quanh khi nghe...người chỉ huy buông một câu...để đời như một gáo nước lạnh tạt vào mặt mình rồi bỏ đi thẳng:

- Bàn giao hả? Các anh là kẻ thua trận, đầu hàng vô điều kiện, thì cứ vắt đại súng ống ra đó rồi muốn...đi đâu thì đi...

Quân quay gót bước lững thững trở về lối cũ với lòng buồn rười rượi! Chàng chả biết mình phải đi về đâu! Nhưng việc phải ra trình diện ngày mai để...gỡ găng dài lâu tẩm thân và cuộc đời mình vào một cái...trại nào đó thì quả thật không một ai trong bọn chàng mong muốn! Quân và các bạn đồng ngũ đã thành...người lớn từ lâu rồi và đã biết tự chọn cho mình con đường chính nghĩa để hiện ngang tiến về phía trước mà không phải đợi một ai dạy dỗ hay nhắc nhở. Xin tá túc tạm ở nhà Lan một thời gian ư? Điều đó có thể xảy ra lắm, bởi vì Quân và nàng tuy chỉ là những kẻ mới quen nhau, nhưng ai ngăn cản được chàng, là kẻ ngoại đạo, và nàng, đạo dòng từ thuở mới ban khai có được cái ngày tao ngộ để cùng nắm tay nhau đi hết đoạn đường đời? Nếu không được như vậy, Quân chả biết mình phải đi về đâu! Nhưng có một điều chắc chắn là cái nơi mà Quân sắp tới ngay bây giờ không phải là ở sau cái cánh cổng của Cửa số 8 Tòa Thánh, bởi vì ở đó, chàng không muốn đứng chung vào hàng ngũ của những kẻ đã quen sử dụng...bờ tường tôn giáo để lo cho cuộc sống riêng tư của mình, còn những người bạn chiến đấu một thời vào sinh ra tử thì đã bị đem ra...bỏ ở giữa chợ đời, sống chết mặc bây! Chính họ đã tự mình cởi ném bỏ cái...sĩ diện của một cấp chỉ huy mà trước đây họ đã quỳ xuống và long trọng tuyên thệ...Tổ Quốc-Danh Dự-Trách Nhiệm ở Vũ đình trường ngày nào, để ngay lúc này đây khoác vội vào mình bộ quần áo...con nhà đạo. Họ làm như vậy có đúng chẳng? Quân nghĩ, những cái thẻ xác phàm trần thiếu linh hồn của những khuôn mặt quen thuộc đã trở nên...quần thần lơ lảo, như...rắn không đầu kia, giờ đây chàng cảm thấy rằng mình cần phải lánh xa, thật xa!...

Quân đi len vào giữa dòng người di tản đang uể oải bước trên con lộ đá đỏ dẫn về ngôi Thánh Đường phía trước. Mấy cụm mây xám từ đâu đó bay nhanh về hội tụ lại và đang vùn vụt trên bầu

trời thánh tư nơi vùng thị trấn bốn mùa nắng cháy. Tự nhiên, Quân cảm thấy lòng mình trở nên bồn chồn, lo lắng hơn bao giờ hết khi nghĩ đến việc sắp gặp mặt người con gái tên Lan, chủ của chiếc quán bên đường. Tuy hình ảnh của nàng chỉ vừa mới nhen nhúm trong lòng Quân không lâu, nhưng với tính tình hiền thực, đoan trang của nàng đã đưa chàng đến quyết định là đi tìm nàng ngay đi làm...chỗ dựa cho tương lai cuộc đời mình. Nhưng, Quân không biết Lan có chấp nhận chàng trong cái hoàn cảnh này hay không? Quân đang lo nghĩ vẩn vơ, bất chợt có một giọng nói nhỏ, nghe cũng rất quen, phát ra từ bóng dáng của một người con gái mặc chiếc áo màu hồng nhạt, giấu mặt mình dưới vành nón lá, đang bước song đôi với mình:

- Anh cởi áo ra...đi theo em...

Quân mừng rỡ, như một người đang sắp chết đuối mà quơ được một cái phao, khi biết rằng trong cái hoàn cảnh khó xử như thế này mà chàng vẫn còn có Lan ở bên cạnh. Quân đảo mắt nhìn quanh, có mấy chàng lính đã vất chiếc áo trận từ lúc nào mà bên dưới, hình như vẫn còn...tiếng chiếc quần và đôi giày trận, đang trà trộn trong dòng người đi tản. Quân đưa những ngón tay mình lần theo dây cúc khuy áo mà lòng xót xa cho chiếc áo trận đã dính sát vào thân mình trong suốt bao mùa ẩm lạnh của đời lính chiến! Quân định vất nó xuống chân mình nhưng chàng không nỡ làm như vậy, vì những bước chân của những người đi sau chàng sẽ giẫm đạp lên nó, dù vô tình, cái cảm giác sẽ giống như ai đó đang chà đạp lên nhân phẩm, lên con tim mình vậy!

Và trong một thoáng chốc, Quân nhanh tay cuộn tròn chiếc áo trận lại mà kẹp vào một bên nách mình, đoạn thản nhiên bước theo chiếc bóng hồng ở phía trước...